

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie priorytetów jednolitego rynku na lata 2005-2010

(2005/C 255/03)

Dnia 29 czerwca 2004 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, na mocy art. 29 ust. 2 swojego Regulaminu Wewnętrznego, postanowił sporządzić opinię w sprawie *priorytetów jednolitego rynku na lata 2005-2010*

Sekcja ds. Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, uchwaliła swą opinię dnia 16 marca 2005 r. Sprawozdawcą był **Bryan Cassidy**.

Na 416 sesji plenarnej (posiedzenie z dnia 7 kwietnia 2005 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 97 do 58, przy 15 głosach wstrzymujących się, przyjął następującą opinię:

1. Wprowadzenie

1.1 Zgodnie z harmonogramem prac Obserwatorium Jednolitego Rynku (SMO ⁽¹⁾) Sekcja ds. Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji wysuwa propozycję sporządzenia dodatkowej opinii w sprawie *priorytetów jednolitego rynku na lata 2005-2010*. Tak, jak w przeszłości, Obserwatorium Jednolitego Rynku ma swój udział w przeglądzie celów i metod i odzwierciedla postępowanie poczynione w kierunku tworzenia jednolitego rynku.

1.2 Należy docenić znaczenie roku 2004 dla Unii Europejskiej. Wkrótce po historycznym rozszerzeniu o dziesięciu nowych członków, obywatele 25 państw członkowskich wybrali nowy Parlament Europejski, a pod koniec 2004 roku 25 członków nowej Komisji Europejskiej rozpoczęło swoją pięcioletnią kadencję.

1.3 W międzyczasie zostało opublikowane sprawozdanie Wima Koka ⁽²⁾, jak również opinia Komitetu ⁽³⁾ w sprawie wdrażania strategii lizbońskiej; oba dokumenty były zgodne z życzeniami Rady Europejskiej wyrażonymi w marcu 2004 r. Idealnie byłoby, gdyby wydana przez Komitet opinia z inicjatywy własnej w sprawie priorytetów jednolitego rynku na okres kadencji nowego Parlamentu i nowej Komisji miała związek z tą pracą, a także przewidywała praktyczny wkład ze strony społeczeństwa obywatelskiego.

1.4 Jest zatem ważne, by stworzyć fundament dla zaangażowania EKES w proces konsultacji, planowany przez nową Komisję.

1.5 Opinia ta jest uzupełnieniem do opinii Komitetu w sprawie komunikatu Komisji skierowanego do Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: „Strategia rynku wewnętrznego — priorytety na lata 2003-2006” COM(2003)238 końcowy. W tej opinii, której

⁽¹⁾ Obserwatorium Jednolitego Rynku jest jednostką w ramach Sekcji ds. Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji (INT). Składa się z 30 członków, ma jednego przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących (kadencja dwuletnia).

⁽²⁾ Na szczycie wiosennym w 2004 r. Rada poprosiła grupę roboczą, której przewodniczył Wim Kok, by ta sporządziła ocenę śródroczną strategii lizbońskiej i przedstawiła sprawozdanie 1 listopada 2004 r.

⁽³⁾ Dz.U. C 120 z 20.5.2005, sprawozdawca: Bruno Vever.

sprawozdawcą był Bryan Cassidy, Komitet skoncentrował się na wielu priorytetowych ⁽⁴⁾ aspektach sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku: jak np. złagodzenie konsekwencji barier podatkowych, polepszenie warunków rozwoju przedsiębiorczości, solidny system prawa, wysokie i przejrzyste standardy jakości przede wszystkim w przypadku usług użyteczności publicznej, lepsza i bardziej kompleksowa informacja dla obywateli itd.

1.5.1 Jednocześnie Komitet podkreślił w tej opinii zasadniczo, że dalsze korzyści w zakresie dobrobytu nie zostaną osiągnięte tylko i wyłącznie dzięki działaniom liberalizacji i wspierania konkurencji, lecz że do skutecznego ustanowienia jednolitego rynku przyczyni się w sposób istotny towarzysząca mu polityka makroekonomiczna zorientowana na wzrost i zatrudnienie. Również dyskusja na temat organizacji systemów społecznych w przyszłości nie może toczyć się tylko pod kątem jednolitego rynku i wymogów budżetowych, lecz musi obejmować te systemy w całości i uwzględniać postawione w nich cele.

1.6 Opinia niniejsza opiera się również na „25 ustaleniach” Obserwatorium Jednolitego Rynku opublikowanych na dziesięciolecie utworzenia Obserwatorium (broszura wydana w październiku 2004 r. i zatytułowana „*Jaki jest stan rozszerzonego jednolitego rynku? 25 ustaleń Obserwatorium Jednolitego Rynku*”). W tych ustaleniach Obserwatorium podkreśliło, że mimo znaczących postępów w ostatnich latach występuje zbyt wiele opóźnień i nieprawidłowości w funkcjonowaniu jednolitego rynku, co jest niekorzystne dla konsumentów europejskich i ma wpływ na skuteczność działań UE w dziedzinach takich jak konkurencja, wzrost gospodarczy i zatrudnienie w stosunku do naszych głównych partnerów światowych.

1.7 Wieloletni program strategiczny na lata 2004-2006 przygotowany przez sześć prezydencji ⁽⁵⁾ stanowi podstawę do analizy tego zagadnienia i do opracowania zaleceń dotyczących tego istotnego okresu lat 2005-2010, podczas którego, oprócz integracji nowych państw członkowskich, stworzona została nowa Komisja i nowy Parlament. Chodzi więc o umieszczenie priorytetów UE w szerszym kontekście, przy uwzględnieniu długo odkładanych problemów operacyjnych. Program sześciu prezydencji jest wyrazem pożądanej ciągłości polityki. Zbyt często w przeszłości nowe prezydencje chciały narzucać swoje własne cele, co prowadziło do dezorientacji i przekonania, że cele polityki UE nie są jasne i przejrzyste.

⁽⁴⁾ Dz.U. 234/55 z 30.9.2003.

⁽⁵⁾ Irlandia, Holandia, Luksemburg, Wielka Brytania, Austria i Finlandia

2. Uproszczenie przepisów, które już dawno powinno mieć miejsce

2.1 Jeśli chodzi o jednolity rynek, priorytety sześcioletniej strategii oparte są na strategii lizbońskiej. Celem strategii jest uczynienie z Europy najbardziej konkurencyjnego i dynamicznego, opartego na wiedzy obszaru gospodarczego na świecie zdolnego do osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego z większą ilością lepszych miejsc pracy i większą spójnością społeczną. Komisja opracowała plan działania zatytułowany *Uproszczenie i usprawnienie środowiska regulacyjnego* ⁽⁶⁾. Od 1 maja 2004 r. w działanie to zaangażowany jest duży rynek składający się z 25 państw. W związku ze strategią lizbońską, Komitet ponownie zwraca uwagę na to, że należy skrupulatnie pamiętać o różnicy między zbędnym nakładem prawnym i administracyjnym a normami i uregulowaniami niezbędnymi dla zagwarantowania i rozwoju warunków życia i pracy w duchu wspólnych celów UE.

2.2 Niepokój wywołują działania niektórych państw członkowskich, które wprowadzają zbędne komplikacje przy wdrażaniu dyrektyw wspólnotowych do prawodawstwa krajowego. Uczestnicy rynku są zaniepokojeni niejasną procedurą „komitologii”, w przypadku której szczegółowe rozporządzenia wdrażające dyrektywy ramowe omawiane są za zamkniętymi drzwiami, bez żadnej kontroli Parlamentu Europejskiego ani parlamentów krajowych.

2.3 Prawdopodobnie największym problemem jest czas między zatwierdzeniem dyrektywy przez Radę i Parlament a transponowaniem jej do ustawodawstwa krajowego.

2.4 Państwa członkowskie często nie transponują rozporządzeń Wspólnoty do ustawodawstwa krajowego, tworząc w ten sposób liczne przeszkody o negatywnych skutkach dla gospodarki. Usunięcie tych przeszkód wymaga połączenia harmonizacji, wzajemnego uznawania i procedur uproszczenia.

2.5 Stopień skomplikowania warunków działań na jednolitym rynku jest tym utrudnieniem, na które uczestnicy chcą zwrócić szczególną uwagę. Chociaż uproszczenie jest przede wszystkim kwestią dobrej praktyki i wdrażania, to nadal brakuje przepisów upraszczających, zwłaszcza tych dotyczących patentów wspólnotowych, zniesienia podwójnego opodatkowania, ustawodawstwa europejskiego otwartego na małe i średnie przedsiębiorstwa, znormalizowanych przepisów dotyczących łączenia się spółek i uproszczonych przepisów dotyczących podatku VAT wewnątrz Wspólnoty.

2.6 Sama Komisja też nie jest bez winy. Niektóre inicjatywy ustawodawstwa Wspólnoty są nie zawsze wystarczająco uzasadnione wstępnymi analizami ich wpływu, w których wyraźnie brakuje dyscypliny i przejrzystości, jak np. wniosek dotyczący drugiej dyrektywy w sprawie usług portowych ⁽⁷⁾. Dyrektywy europejskie są często efektem złożonych kompromisów politycznych wypracowanych pomiędzy państwami członkowskimi lub między Radą a Parlamentem Europejskim, co zdecydowanie nie ułatwia życia osobom, których te przepisy dotyczą.

3. Samoregulacja i współregulacja uczestnictwa w jednolitym rynku

3.1 To właśnie w celu uproszczenia sfery przepisów uczestnikom jednolitego rynku powinno się zezwolić na zabranie

głosu. Samoregulacja i współregulacja w ramach europejskiego jednolitego rynku rozwinęła się zatem początkowo w dwóch obszarach: odniesienia do standardów, w celu uszczegółowienia dyrektyw dotyczących barier technicznych oraz autonomii dialogu społecznego uznanego w Traktacie z Maastricht.

3.2 Takie podejście zostało stopniowo rozwinięte również w innych dziedzinach poprzez wprowadzenie kodeksów postępowania i porozumień dobrowolnych: praw konsumentów, szczególnie w handlu elektronicznym (w zakresie np. informacji, oznakowania, bezpieczeństwa płatności), usługach, w tym również finansowych (np. wzajemne uznanie kwalifikacji) i ochronie środowiska (np. przestrzeganie standardów).

3.3 Porozumienie międzyinstytucjonalne ⁽⁸⁾ zawarte 16 grudnia 2003 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą a Komisją po raz pierwszy określało i organizowało samoregulację i współregulację w ramach jednolitego rynku. W związku z tym Komitet zwraca ze zdziwieniem uwagę na to, że partnerzy społeczni odgrywający istotną rolę przy opracowywaniu uregulowań prawnych nie zostali w tym przypadku zaproszeni do konsultacji

3.4 Jak pokazała baza danych Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego PRISM ⁽⁹⁾, przez ostatnie 10-15 lat, znacznie zwiększyło się wykorzystanie samo- i współregulacji na skalę europejską przez zainteresowane strony. Wśród tych inicjatyw, Obserwatorium Jednolitego Rynku zwróciło uwagę na:

- samoregulację w sektorze reklamowym, gastronomicznym i turystycznym;
- kodeksy etyczne dla inżynierów, prawników, radców prawnych, adwokatów, zarządców majątku i pośredników obrotu nieruchomościami;
- pracownicze porozumienia międzyzawodowe dotyczące urlopów rodzicielskich, pracy w niepełnym wymiarze godzin, pracy czasowej i telepracy;
- inicjatywy i porozumienia pracownicze w następujących sektorach przemysłu: budowlanym, hotelarskim, fryzjerskim, cukrowniczym, w rolnictwie i lotnictwo cywilne;
- zarządzanie funduszami emerytalnymi w gospodarce społecznej;
- kodeksy konsumenckie dotyczące bezpieczeństwa handlu elektronicznego, dostawców usług internetowych, ubezpieczeń zawieranych przez Internet, transgraniczną sprzedaż internetową i kredyty mieszkaniowe udzielane przez Internet;
- porozumienia związane z ochroną środowiska dotyczące zmniejszenia emisji zanieczyszczeń i zużycia energii;
- alternatywne metody rozstrzygania sporów, zwłaszcza dla konsumentów.

3.5 Powodzenie samoregulacji i współregulacji zależy przede wszystkim od następujących czynników:

- wystarczająca swoboda dla przedsiębiorczości i kręgów społeczeństwa obywatelskiego;
- władze państwowe nastawione otwarcie, a nawet partnersko;
- reprezentatywność osób zaangażowanych w samoregulację;

⁽⁶⁾ COM(2002) 278 końcowy.

⁽⁷⁾ COM(2004) 654 końcowy

⁽⁸⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003

⁽⁹⁾ PRISM (Progress Report on Initiatives in the Single Market - Raport z postępów inicjatyw na jednolitym rynku)

- przejrzyste procedury i skuteczne wdrażanie;
- rygorystyczne kontrole wpływu i konsekwencji, z zastosowaniem sankcji w razie konieczności.

3.6 Samoregulacja i współregulacja mogą dostarczyć rozwiązań dla konkretnych przypadków, ale jest to wyłącznie uzupełnienie pracy ustawodawcy, który będzie nadal korzystał z najważniejszych przywilejów w ramach swojej misji — działalności w interesie publicznym. Dla uproszczenia otoczenia prawnego w pewnych dziedzinach byłoby pożądane, gdyby samoregulacja stała się bardziej rozpowszechniona w ramach europejskich organizacji zawodowych.

3.7 Rozwinięcie tych analiz i ustaleń można znaleźć w raporcie w sprawie obecnego stanu współregulacji i samoregulacji na jednolitym rynku (CESE 1182/2004⁽¹⁰⁾), przyjętym przez EKES 10 lutego 2005 r.

4. Regulacje celne dla rozszerzonej Europy

4.1 Wniosek Komisji dotyczący nowelizacji kodeksu celnego Wspólnoty ma na celu uproszczenie obecnego ustawodawstwa i osiągnięcie większej harmonizacji i integracji. Skutkiem rozszerzenia będą zmiany zarówno w ustawodawstwie UE, jak i w praktykach celnych. Przepisy celne na zewnętrznych granicach UE różnią się od siebie w poszczególnych państwach członkowskich, zwłaszcza jeżeli chodzi o środki finansowe i osobowe, a nawet stopień dokładności kontroli. Powstaje zatem pytanie, uwypuklone jeszcze bardziej przez rozszerzenie, jak skuteczne są kontrole celne na poziomie europejskim, a co za tym idzie, na ile jednolity rynek jest wolny od nieuczciwej konkurencji, nielegalnego handlu i fałszerstwa. Warto byłoby rozważyć możliwość powstania celnego odpowiednika Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w celu zabezpieczenia dochodów z ceł zewnętrznych i rolniczych opłat wyrównawczych. Jednym z zagrożeń jest możliwość utraty wzajemnego zaufania pomiędzy władzami celnymi, która mogłaby doprowadzić do ponownego wprowadzenia kontroli wewnętrznych we Wspólnocie, co byłoby niebezpieczne dla swobód jednolitego rynku wewnętrznego.

4.2 Jeżeli jednolity rynek ma właściwie funkcjonować, to system celny UE musi być zorganizowany skuteczniej i w bardziej jednolity sposób. Idealnym rozwiązaniem byłoby utworzenie służb celnych UE. Jednak jak dotąd, państwa członkowskie nie wykazały większego entuzjazmu w tym kierunku, przede wszystkim ze względu na brak wzajemnego zaufania w odniesieniu do służb celnych. W tym celu EKES postuluje stopniowe polepszanie współpracy pomiędzy władzami 25 państw członkowskich. Zwiększona liczba wspólnych programów szkoleniowych i wymian urzędników celnych jest konieczna do realizacji tego celu, jednak państwa członkowskie nie wykazują politycznej woli działań w tym kierunku.

5. Przeszkody dla jednolitego rynku

5.1 Powinno się jak najszybciej określić i usunąć przeszkody naruszające zasadę jednolitego rynku (np. blokadę patentów wspólnotowych, podwójne opodatkowanie, umowy na zamówienia publiczne skonstruowane w sposób faworyzujący „potentatów krajowych” czy też rozdzielenie przepisów dotyczących własności intelektualnej) oraz wskazać te, które pozostaną ze względu na specyfikę poszczególnych państw

członkowskich i do których trzeba będzie się dostosować (np. różnorodność kulturowa, specyfika językowa i różnice systemów podatkowych). Istniejący przy Komisji system SOLVIT nie jest jeszcze wystarczająco znany, jednak jego praca przynosi już efekty i powinno się go rozwinąć.

6. Przedsiębiorstwa a jednolity rynek

6.1 Małym przedsiębiorstwom jest szczególnie trudno funkcjonować ze względu na biurokrację i bariery handlowe. Wiele osób chce mieć łatwiejszy dostęp do jednolitego rynku, szczególnie w rejonach przygranicznych. Nie mają one możliwości dostępu do uproszczonego ustawodawstwa na skalę europejską.

6.2 EKES wezwał do tego, by uproszczony statut spółki europejskiej (European Company Statute⁽¹¹⁾) był dostępny dla przedsiębiorstw każdej wielkości, co ułatwiłoby im funkcjonowanie w ramach jednolitego rynku. Obecnie przeprowadzane jest studium wykonalności, na podstawie którego Komisja podejmie decyzję, czy stosowny jest wniosek w tej sprawie i ewentualnie kiedy powinien on zostać sporządzony. (Komisja spodziewa się zakońzyć studium do czerwca 2005 r.).

6.3 EKES oczekuje również postępowania wyjaśniającego w sprawie szeregu porozumień dotyczących podwójnego opodatkowania pomiędzy państwami członkowskimi, a także pomiędzy nimi a krajami trzecimi⁽¹²⁾. Obecnie prowadzone jest postępowanie wyjaśniające, którego wynik wraz z możliwymi rozwiązaniami będzie przedstawiony później w ciągu roku.

7. Konsument i pracownicy jako beneficjenci jednolitego rynku

7.1 We wszystkich państwach UE uznaje się, że postęp w dziedzinie jednolitego rynku umożliwił konsumentom dużo większy wybór, szczególnie towarów (w zakresie oferowanej różnorodności produktów i stosunku ceny do jakości). Poza przepisami UE chroniącymi interesy konsumentów w ostatnich latach rozwinęła się również samoregulacja dobrowolna i umowna, zwłaszcza w odniesieniu do handlu elektronicznego, bezpieczeństwa płatności, gwarancji, usług posprzedażnych i alternatywnych sposobów rozstrzygania sporów. Wśród dziedzin, które szczególnie wymagają poprawy, należy odnieść się przede wszystkim do analiz wpływu planowanych przepisów, realnego, ale nie kosztownego wdrażania zasady przezorności, skutecznej ochrony praw konsumentów ponad granicami i skutecznych mechanizmów pomocy w rozstrzygnięciu sporów.

7.2 Należy pamiętać, że jednolity rynek ma jeszcze jeden cel: tworzenie miejsc pracy. Będzie to możliwe tylko wtedy, gdy podejmie się konkretne działania mające na celu usunięcie istniejących przeszkód. Po niedawnym rozszerzeniu jest to zdaniem Komitetu ważniejsze niż kiedykolwiek wcześniej, by w celu osiągnięcia prawdziwego efektu mnożnikowego, wprowadzić proaktywną politykę informacyjną wymagającą uczestnictwa władz państwowych państw członkowskich oraz by zapewnić, że państwa będą za to odpowiedzialne. Sieci informacyjne jak np. EURES i serwisy pomocnicze takie jak SOLVIT istnieją, ale z braku wsparcia i informacji nie są one dostatecznie wykorzystywane.

⁽¹¹⁾ Dz.U. 125/100 z 27.5.2002, opinia w sprawie Statutu spółki europejskiej dla MSP., sprawozdawca: Henri Malosse

⁽¹²⁾ Dz.U. C 117/10 z dnia 30.04.2004.

⁽¹⁰⁾ Sprawozdawca: Bruno Vever

7.3 Tworzenie nowych miejsc pracy i mobilność pracowników są również celami jednolitego rynku, tak więc programy edukacyjne i szkoleniowe powinny być bardziej nastawione na przygotowanie do „gospodarki opartej na wiedzy”. Jednak podobnie jak w przypadku cytowanej w pkt 1.5 powyżej opinii EKES Komitet zwraca również i tutaj uwagę na to, że samo utworzenie rynku wewnętrznego nie rozwiąże problemów na europejskim rynku pracy i że — wręcz przeciwnie — konieczne będą również dodatkowe aktywne działania.

7.4 EKES w pełni wesprze Komisję w dążeniu do postępu w tych ważnych obszarach polityki i wyraża nadzieję, że rządy krajowe będą współpracować w celu przyspieszenia przyjmowania i realizacji swoich zobowiązań. EKES nie pochwala wprowadzonych przez „stare” państwa członkowskie ograniczeń dotyczących swobodnego przepływu pracowników z „nowych” państw członkowskich i wzywa do rewizji „okresów przejściowych”.

8. Słabo rozwinięty rynek usług

8.1 Usunięcie barier wymaga dynamicznej równowagi pomiędzy presją rynku, wzajemnym uznawaniem a harmonizacją. Oznacza to nowe partnerstwo pomiędzy instytucjami UE, państwami członkowskimi, dostawcami i odbiorcami usług w celu lepszej oceny istniejących barier, zapobieżenia powstawaniu nowych, koordynowania metod, uproszczenia przepisów, przewidzenia ewentualnych przekształceń i uwzględnienia globalizacji handlu.

8.2 Potencjał rynku usług jest w dużej mierze niewykorzystany ze względu na krajowe wymogi, które są niezgodne ze swobodnym przepływem usług. Ukończenie tworzenia jednolitego rynku w sektorze usług stało się niezbędne ze względu na: a) internacjonalizację handlu, wraz z aktualnymi negocjacjami na temat usług toczącymi się na forum Światowej Organizacji Handlu, b) euro, które zwiększyło konkurencję i potrzebę jednolitego rynku usług.

8.3 W konkretnym przypadku usług finansowych, takich jak ubezpieczenia i bankowość, powolny postęp, jaki osiągnął w realizowaniu planu działań na rzecz usług finansowych oraz powolna realizacja celów strategii lizbońskiej mają miejsce, ponieważ niektóre państwa członkowskie ociągają się w obu tych dziedzinach. Zbyt często niektórzy szefowie rządów uzgadniają oświadczenia dotyczące polityki na szczytach Rady i ponaglą Komisję, by podejmowała działania, po czym zapominają o tym natychmiast po powrocie do kraju.

8.4 Jeśli chodzi o usługi finansowe, etap legislacyjny planu działań na rzecz usług finansowych zbliża się obecnie do zakończenia. Obecnie najważniejsze jest konsekwentne wdrażanie środków legislacyjnych na szczeblu krajowym.

8.5 Strategia żywienia zaproponowana przez Komisję jest niezbędna. Wymaga to jednak uwzględnienia różnorodności zainteresowanych sektorów. Jednym ze sposobów poradzenia sobie z tą różnorodnością jest większe wykorzystanie profesjonalnej samo- i współregulacji na poziomie europejskim. Zainteresowane sektory gospodarki powinny podjąć nowe inicjatywy, tak, by mogły w pełni wziąć udział w tym procesie.

8.6 Opinia przyjęta 10 lutego 2005 r. zawiera komentarze Komitetu dotyczące wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług na rynku wewnętrznym (CESE 484/2004) ⁽¹³⁾.

9. Wnioski

9.1 Jednolity rynek, a wraz z nim rynek pracy, cały czas się rozwijają. Sposób przeprowadzania zmian jest ważnym wyzwaniem dla Komisji Europejskiej, a zwłaszcza dla partnerów społecznych.

9.1.1 Komisja powinna skupić się w swojej pracy na uproszczeniu, skonsolidowaniu i poprawie spójności istniejących przepisów prawa europejskiego, tak aby zarówno dostawcy jak i konsumenci mogli w pełni wykorzystać potencjał jednolitego rynku.

9.2 EKES ponagla również rządy państw członkowskich do wykazania woli politycznej poprzez stworzenie mechanizmów bliższej współpracy służb celnych.

9.3 Zdaniem EKES główną przeszkodę w osiągnięciu jednolitego rynku stanowią państwa członkowskie. Niektóre z nich wdrażają go opieszale, podczas gdy inne wprowadzają go w sposób nazbyt szczegółowy, budząc niechęć do jednolitego rynku oraz samej UE. Niektóre utrudniają ten proces np. poprzez uchwalanie ustaw zakazujących transgranicznych przejęć instytucji finansowych, takich jak banki. Inne pozwalają znacjonalizowanym gałęziom przemysłu dokonywać przejęć transgranicznych, nie pozwalając jednak na wzajemność. Umożliwienie w niektórych krajach znacjonalizowanym gałęziom przemysłu dostępu do nieograniczonych funduszy zakłóca konkurencję, a Komisja dotychczas niechętnie zajmowała się tym problemem.

Bruksela, 7 kwietnia 2005 r.

Przewodnicząca Europejskiego Komitetu Ekonomicznego
Społecznego
Anne-Marie SIGMUND

⁽¹³⁾ Sprawozdawcy: Arno Metzler i Ernst Erik Ehnmark.

ZAŁĄCZNIK

do opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

- A. Następujące poprawki, które otrzymały poparcie przynajmniej jednej czwartej oddanych głosów, zostały odrzucone w trakcie sesji plenarnej:

Nowy punkt 7.4

Wstawić nowy punkt 7.4., a zarazem skreślić ostatnie zdanie w dawnym punkcie 7.4 (nowy punkt 7.5):

„Jeśli chodzi o swobodny przepływ pracowników, Komitet zwraca ponownie uwagę na to, że uzgodnionym uregulowaniom przejściowym muszą towarzyszyć aktywne działania mające na celu podniesienie standardów gospodarczych i społecznych w nowych państwach członkowskich, tak by w ten sposób osiągnąć wspólny i dla wszystkich państw członkowskich dobrze funkcjonujący rynek pracy. Należy objąć tym wszystkie polityki Unii, tak by móc likwidować istniejące różnice na drodze postępu oraz szybko osiągnąć przesłanki dla swobodnego przepływu pracowników”.

Uzasadnienie

Likwidowanie różnic gospodarczych i społecznych należy traktować priorytetowo, gdyż w ten sposób jednolity rynek będzie mógł rozwijać się z korzyścią dla zwykłych obywateli a więc także i pracowników — i będzie można uniknąć dumpingu socjalnego

Wynik głosowania

Za: 67

Przeciw: 68

Wstrzymujących się: 9

Punkt 8.2

Nadać punktowi następujące brzmienie:

„Potencjał rynku usług jest w dużej mierze niewykorzystany ze względu na krajowe wymogi, które są niezgodne ze swobodnym przepływem usług. Ukończenie tworzenia jednolitego rynku w sektorze usług może ten potencjał zwiększyć. W swojej opinii ⁽¹⁾ w sprawie dyrektywy dotyczącej usług ⁽²⁾ Komitet opowiada się jednak za kompleksową rewizją istniejącego obecnie projektu i przeciwko generalnemu wprowadzeniu zasady państwa pochodzenia, ponieważ wynikająca stąd konkurencja systemowa prowadziłaby do równania w dół standardów w zakresie konsumentów, pracowników i środowiska. ~~stało się~~ niezbędne ze względu na: a) internacjonalizację handlu, wraz z aktualnymi negocjacjami ze Światową Organizacją Handlu na temat usług, b) euro, które zwiększyło konkurencję i potrzebę jednolitego rynku usług”.

Uzasadnienie

Podane tu uzasadnienia dotyczące utworzenia europejskiego jednolitego rynku (internacjonalizacja, konkurencja ze względu na wprowadzenie euro oraz rozszerzenie) nie są słuszne i, w formie jak je tu opisano, nie były omawiane w dyskusjach w ramach opracowywania opinii EKES w sprawie projektu dyrektywy dotyczącej usług na rynku wewnętrznym. Punkt 8.2 pozostawiony w swojej pierwotnej formie „oddawałby” w bardzo błędny sposób szeroką dyskusję prowadzoną w EKES na temat usług w UE. Równanie w dół jest też sprzeczne z celami UE, określonymi w traktatach i w projekcie Konstytucji.

Wynik głosowania:

Za: 76

Przeciw: 77

Wstrzymujących się: 9

⁽¹⁾ CESE 137/2005

⁽²⁾ Wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (COM(2004) 2 końcowy)

Punkt 8.7

Dodać zdanie w punkcie 8.7:

„W opinii przyjętej 10 lutego 2005 r. zawarte są komentarze Komitetu dotyczące wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług na rynku wewnętrznym (CESE 137/2005) ⁽³⁾. Opinia obejmuje załącznik 1, który przytacza dużą ilość poprawek, które zostały odrzucone, jakkolwiek otrzymały podczas głosowania przynajmniej jedną czwartą głosów”.

Uzasadnienie

Opinia w sprawie tak skomplikowanej i kontrowersyjnej dyrektywy nie mogła być tak jednoznaczna jak by wynikało z treści punktu 8.7, właściwe zatem byłoby wspomnieć, że zawiera ona również załącznik z propozycjami poprawek, które nie zostały przyjęte, mimo iż uzyskały więcej niż 25 % oddanych głosów.

Wynik głosowania

Za: 58

Przeciw: 114

Wstrzymujących się: 4

Wprowadzić nowy punkt 9.4

„O ile należy szanować i w pełni popierać uzasadnione obawy o środowisko naturalne i ochronę konsumenta, Komitet pragnie zwrócić uwagę na sposób, w jaki względy te mogą być niewłaściwie wykorzystywane przez niektóre Państwa Członkowskie w celu oparcia się wprowadzeniu ustawodawstwa wspólnotowego lub w celu pozostania przy krajowym ustawodawstwie, które jest sprzeczne z zasadami jednolitego rynku”.

Uzasadnienie

Państwa Członkowskie mają prawo do wyrażenia sprzeciwu wobec wniosków oddziałujących negatywnie na zagadnienia związane ze środowiskiem czy ochroną konsumenta. Niemniej, istnieją przypadki niewłaściwego wykorzystania tych kwestii, mającego na celu oparcie się zmianom, u podstaw, którego leży chęć ochrony interesów narodowych.

Wynik głosowania

Za: 80

Przeciw: 83

Wstrzymujących się: 10

- B. Następujące fragmenty opinii Sekcji, które otrzymały poparcie przynajmniej jednej czwartej oddanych głosów, zostały odrzucone na rzecz poprawek przyjętych w trakcie sesji plenaryjnej

- 2.1 Jeśli chodzi o jednolity rynek, priorytety sześciu prezydencji oparte są na strategii lizbońskiej. W celu ułatwienia osiągnięcia celów strategii lizbońskiej, a ogólniej — ożywienia gospodarki europejskiej, Komisja opracowała plan działania zatytułowany *Uproszczenie i usprawnienie środowiska regulacyjnego*. ⁽⁴⁾ Od 1 maja 2004 r. w działanie to zaangażowany jest duży rynek składający się z 25 państw.

Wynik głosowania

Za: 53

Przeciw: 72

Wstrzymujących się: 3

⁽³⁾ Sprawozdawcy: Arno Metzler i Ernst Erik Ehnmark

⁽⁴⁾ COM(2002) 278 końcowy

- 3.3 Porozumienie międzyinstytucjonalne ⁽⁵⁾ zawarte 16 grudnia 2003 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą a Komisją po raz pierwszy określało i organizowało samoregulację i współregulację w ramach jednolitego rynku.

Wynik głosowania

Za: 50

Przeciw: 83

Wstrzymujących się: 3

- 8.6 Ukończenie tworzenia jednolitego rynku jest nadal najważniejszym celem, oprócz tego niezwykle ważne są działania w kierunku otwarcia rynku UE na konkurencję międzynarodową w kontekście rundy z Doha Światowej Organizacji Handlu. Będzie wymagało to ogromnej elastyczności i dużo większej konkurencyjności, jeżeli UE chce zrealizować w pełni swój potencjał. 10 nowych państw członkowskich będzie domagało się zagwarantowania, że efekt ten zostanie osiągnięty, ponieważ to właśnie one mają najwięcej do zyskania w procesie liberalizacji.

Wynik głosowania

Za: 50

Przeciw: 83

Wstrzymujących się: 3

- 9.1.1 W opinii EKES, Komisja Europejska powinna zastosować przerwę przy wprowadzaniu ustawodawstwa, aby zapewnić państwom członkowskim wystarczająco dużo czasu, zwłaszcza na dokonanie transpozycji środków Planu Działań w Sektorze Usług Finansowych do prawa krajowego i na sprawdzenie ich skuteczności. Komisja mogłaby także wykorzystać taką przerwę na uproszczenie i skonsolidowanie istniejących przepisów prawa europejskiego oraz na poprawę ich spójności, tak aby zarówno dostawcy jak i konsumenci mogli w pełni wykorzystać potencjał jednolitego rynku. Z drugiej zaś strony, nowe inicjatywy powinny się podejmować tylko w wyjątkowych przypadkach i po przeprowadzeniu rygorystycznej analizy kosztów i korzyści wskazującej na potrzebę przyjęcia nowych aktów prawnych.

Wynik głosowania

Za: 76

Przeciw: 94

Wstrzymujących się: 5

⁽⁵⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003